

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període



Sèrie P - Número 67

Divendres, 19 d'octubre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 42, tercera i darrera reunió

Í N D E X

Moció de censura

al president de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Pasqual Maragall i Mira
com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/06) (continuació) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 42.3

La sessió suspesa ahir, es reprèn a deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció de censura al president de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Pasqual Maragall i Mira com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/06) (continuació)

Té la paraula el candidat senyor Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument per demanar, amb la seva veïnia, al president de la Generalitat que faci ús de la paraula en el curs de la sessió d'aquest matí, perquè, per respecte a aquesta cambra, jo crec, i als ciutadans de Catalunya, doncs, que aquesta Moció, tot i ser una moció constructiva i, per tant, de presentació d'una alternativa i no anar contra ningú, és tècnicament una moció en contra del president del Govern.

Per tant, crec que seria escamotejar una part del debat que el president del Govern no parlés, no dic ara, dic en el curs del debat d'aquest matí.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor candidat. Té la paraula l'honorable senyor Josep Antoni Duran i Lleida.

El Sr. Duran i Lleida

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor candidat, és evident que el debat resta encara obert i que, per tant, més enllà dels nervis del candidat, quan ho cregui oportú –ho reitero–, més enllà dels nervis del candidat, quan ho cregui oportú el president del Govern, si ho creu oportú, perquè les regles de joc d'aquest debat estan taxades en el Parlament –això no és un ajuntament en què l'alcalde permet o no permet–, com se'ns recordava ahir a la presentació de propostes de resolució és un debat passat i, a partir de les regles de joc, democràticament, prèviament establertes, el president de la Generalitat en farà l'ús que cregui convenient.

La Moció de censura està dirigida al Govern i al president, però aquestes regles de joc preveuen que qualsevol membre del Govern pot fer ús de la paraula per, en tot cas, explicitar les seves posicions, que d'altra banda –sigui dit de passada– ho va fer i molt bé. I la millor prova és que vostè va dedicar-hi pocs minuts per por al conseller en cap, en nom i representació del Govern de la Generalitat. (*Remor de veus.*) (*Aplaudiments.*)

La veritat és que tenia la intenció d'encetar aquest debat amb un to més cordial, però la forçada intervenció del candidat, òbviament, m'ha obligat també... –forçada i legítima, pot ser legítima i a la vegada forçada–, la legítima i forçada intervenció del candidat m'ha obligat a recórrer la lògica i legítima explicació, pel nostre Grup Parlamentari, de quines són les consideracions que pot tenir el Govern de la Generalitat.

Deia que tenia intenció, en qualsevol cas, d'expressar un parell de qüestions preliminars. Jo tenia, senyor candidat, i tinc una incertesa i una convicció preliminar. La incertesa és a partir d'una condició innata –deu ser de tafaneria–, jo no tinc una finestra indiscreta però sí una diagonal indiscreta amb el seu escó i he vist –com, d'altra banda, és habitual en qualsevol grup i en qualsevol debat– les carpetes, que més o menys li passen preparant-li les respostes, que ve a col·locar després de la resposta: cultura, del senyor Fernández Díaz; el medi ambient... –d'altra banda, vostè ho va explicitar també en la seva intervenció–, i, per tant, pujo amb la incertesa de què és el que col·locarà en la resposta a la meva intervenció.

Em pensava que em parlaria d'agricultura i ramaderia, pel fet de coincidir geogràficament, a banda d'amistat, amb el conseller i conseller a l'ombra, però ja va substantiar aquest tràmit amb el senyor Carod; de pesca, en va fer una tesi doctoral al representant d'Esquerra Republicana, i, per tant, pujo amb la incertesa de veure què em tocarà a la rèplica.

I una convicció. Amb mi haurà de buscar altres arguments que no siguin els del pentinat. (*Rialles.*) I per tant, tot i que no comparteixo l'enyorança del president del Parlament –aquí hi ha una discrepància sobre aquestes qüestions–, espero, per tant, que tots plegats sapiguem trobar el millor encert en el que ens resta de debat.

El president

Espero, senyor diputat, que no hi hagi una revolta pels calbs en aquest moment. (*Rialles.*)

El Sr. Duran i Lleida

No seré jo qui l'encapçali, senyor president. (*Rialles.*)

El proppassat dia 4 d'octubre, tot just finalitzat el debat de política general, s'oficialitzava la presentació d'una moció de censura al Govern de Catalunya, moció de censura que vostès saben i s'ha reiterat al llarg d'aquest debat que va ser anunciada nou mesos abans. Moció legítima i que té tot el dret a presentar el candidat o el nombre de diputades i diputats que a tal efecte han fet ús del seu legítim dret. Aquell mateix dia, el candidat en presentar-la públicament davant dels mitjans de comunicació demanava el vot de les esquerres i el judici favorable dels cinquanta-sis diputats, per tant, entenc diputades i diputats de Convergència i Unió.

Em permetrà, arran d'algunes al·lusions fetes en la seva intervenció en utilitzar per primera vegada el nom de Convergència i Unió, que li faci un parell de cordials reflexions. Ahir el candidat va expressar la seva preocupació pel matrimoni de Convergència i Unió: si ens casem o no ens casem. Una persona tan moderna i tan

progressista com vostè hauria de reconèixer la condició de parella de fet de Convergència i Unió (*rialles*) i, per tant, l'estabilitat a partir d'aquesta condició de parella de fet que tant i tant –i tant– ha aportat positivament al país.

Després, una qüestió més profunda, tot i que ho és també aquesta. Vostè va intentar allò, deixant a l'aire, amb aquell to que no saps ben bé si ho diu amb serietat o amb alguna altra finalitat, les identificacions per intentar situar-nos en un esquema d'identificació política molt clar amb els *tories* britànics o amb el senyor Berlusconi.

Miri, vull recordar-li al senyor candidat el següent. Primer, nosaltres hem votat en contra –parlo en aquest cas d'una part de la coalició, parlaré de les dues parts–, en contra de l'ingrés del senyor Berlusconi en el Partit Popular europeu. Ho vàrem fer en el seu dia, també, del Partit Popular espanyol. Fa pocs dies hem tingut l'oportunitat, i jo, personalment, de distanciar-me clarament d'algunes afirmacions del senyor Berlusconi quan va dir que, en tot cas, considerava superior la cultura occidental de la islàmica.

Per tant, no estem d'acord amb la presència de Berlusconi en el marc polític que, des de fa molts anys –i qualsevol persona que amb dignitat, i vostè la té, aspiri a ser candidat de Catalunya, a presidir Catalunya, ha de saber reconèixer, perquè no és un actiu del meu Partit sinó del nostre país–, que fa molts anys que nosaltres des d'aquesta implicació política internacional hem aportat molts fruits positius al nostre país.

Però el senyor Berlusconi és una persona elegida democràticament i, per tant, tot i no estar a favor de les seves tesis, tot i votar en contra de la seva presència, no perquè de fora vingueren de casa ens tragueren, el senyor Berlusconi ha estat elegit democràticament pels italians. I sé que vostè no comparteix l'opinió d'aquells que creuen que el poble s'equivoca a l'hora de votar, i, per tant, que respecta, com jo, aquesta condició del senyor Berlusconi. Dit de passada, si el senyor Berlusconi hagués escoltat alguns passatges, sobretot econòmics, del seu discurs, estic convençut que hauria manifestat la seva coincidència amb les seves propostes.

Voldria, també, expressar en nom de Convergència i Unió les raons per les quals no només no votarem a favor de la seva Moció de censura –vot que per ser justos, val a dir, vostè no ens va demanar–, sinó, també, desgranar els motius pels quals tampoc podrem emetre un judici favorable del nostre Grup, que sí que ens va demanar en presentar la Moció de censura.

Sé que no els sorprendrà que no votem a favor de la seva singular Moció de censura. I remarco la «seva», perquè sap que he dit sempre públicament i amb tot respecte a vostè i, òbviament, al partit que representa, ho he dit públicament i no tinc perquè amagar-ho aquí, que ha estat una iniciativa sobretot particular seva i que, als seus companys de partit, no els ha tocat altre remei que seguir-lo en la seva aventura particular; tant com un altre dia, no a nivell partidista, sinó a nivell institucional, va succeir amb la iniciativa del 2004, que no li ha tocat altre remei al Partit i a la institució que seguir una iniciativa que era personal.

Fins i tot, hem d'imaginar-nos que no els sorprendrà tampoc que no mereixi, tal com ens demanava, la idea el nostre judici favorable. Però m'agradaria deixar molt clar que, si no compta ni amb el nostre vot ni amb el nostre judici favorable, no és només, tot i que també, perquè creiem que Catalunya té un govern que governa –que governa amb notable acceptació i alta valoració de la ciutadania, que defensa els interessos de Catalunya i de la seva gent, millor que ningú, que governa amb il·lusió i que representa en el projecte i assegura en el futur la vertebració nacional i la cohesió social vàlida per a més de sis milions de ciutadans–, si no compta amb el nostre vot ni amb el nostre judici favorable, no és només per tot això, que ja seria suficient, és que, més enllà de l'evidència que avui vostè sortirà derrotat o de la mateixa evidència de la victòria del Govern, ens interessa el país, la gent que hi viu.

Estimem aquest país, i és perquè estimem aquest país que, més enllà de respectar i valorar l'home, la persona –com valorem i respectem més enllà de reconèixer-li, com li reconeixem, encerts polítics en el passat, quan va ser alcalde de la ciutat de Barcelona, tot recordant de passada que en alguns d'ells, el més notori en particular, vàrem ser molts els que hi vàrem contribuir–, més enllà de no dubtar de la seva bona voluntat i, també, de l'estimació del país, més enllà del respecte al partit i del reconeixement de les importants contribucions que ha fet, estem convençuts que no està en condicions de garantir el lideratge que el país necessita.

No és per ara ni per demà passat un bon candidat a la presidència de la Generalitat. No és el cap de govern que l'Executiu requereix. I no és, sobretot, el president que Catalunya necessita.

La seva aparent modernitat, més enllà de ser aigua passada, no és suficient per governar aquest país. Les seves constants contradiccions, la supeditació del seu partit als interessos i estratègies del Partit Socialista Obrer Espanyol, la vaporositat del seus plantejaments, l'escenografia del cop d'efecte permanent, la vaguetat i confusió dels seus plantejaments fan bo el proverbi xinès que «l'objectiu suprem d'un viatger és ignorar cap a on va». Tot això no serveix, senyor candidat, als interessos del poble de Catalunya.

El nostre vot contribuirà, per tant, a la victòria del Govern i a la derrota de la Moció de censura i del candidat. Però repeteixo, i ja ho he dit, que és molt més important que el nostre vot el nostre judici. No utilitzaré pas, per tant, el temps que dispo de explicar ben bé el sentit del vot, que també. Ni esmerçaré tampoc part d'aquest temps a recordar-li, un cop més i d'una manera inexorable, que s'ha acomplert aquella primera llei de Murphy, que adverteix que si una cosa pot anar malament acaba anant malament. M'interessa anar molt més enllà i remarcar les raons per les quals al llarg d'aquests nous mesos ha perdut també la credibilitat de convertir-se en president de la Generalitat avui i demà. Em permetrà, per tant, que porti unes quantes reflexions en aquesta direcció.

Hi ha qui ha escrit que la permanent confusió, per part seva, de la realitat amb el desig –de conseqüències gravíssimes, per cert, per a un candidat i per a un governant– es troba en la gènesi de la Moció de censura anunciada fa nou mesos. Crec que no tenen raó. En

aquest cas, la confusió de la realitat amb el desig comença la mateixa nit de les eleccions, avui fa dos anys. En aquest cas, la confusió de la realitat amb el desig comença quan es posa de relleu, quaranta-vuit hores després, que encara s'insistia en què s'havien guanyat les eleccions. És la constant imposició de la percepció personal a la realitat del país. No ho ha dit vostè, vull que quedi molt clar; però, en el fons, des del 17 d'octubre del 99, creu que a qui li pertocava governar era a vostè i no al president Pujol. I, per tant, es tracta de crear l'agitació necessària per fer real allò que no és res més que virtual.

La sublimació d'aquesta estratègia –que passarà als annals de la ciència, no política, sinó de la comunicació– són els anuncis d'abans-d'ahir als diaris. Sincerament, el felicito, senyor candidat, s'ha superat a vostè mateix. Entenc la preocupació que expressaven en nom seu alguns mitjans de comunicació amb relació a la guerra. Ho han resolt amb diligència. Que la guerra ens pot robar titulars? Doncs, anuncis als diaris: «Som-hi, passin, senyores i senyors.» Només els faltava agafar un megàfon i anar també al camp de l'agitació per intentar encapçalar aquesta mostra més evident d'inoportunitat d'aquesta Moció de censura. (*Remor de veus.*)

Només té... (*remor de veus*), només té, senyor candidat, aquesta estratègia, un punt feble: no són conscients que vostès mateixos estan avalant el que vostès proposen i el que a la gent preocupa, que no té res a veure una cosa amb l'altra? Els agraeixo, per tant, que siguin tan sincers i explícits a l'hora de reconèixer que viuen d'esquena a la realitat. Quin és, sinó, l'autèntic significat de la Moció de censura? Creu, sincerament, que la gent pensa que no podem seguir així? Que els ciutadans diuen prou? Que hem de sortir de l'atzucac? Que és un situació insostenible, tal com vostè explicava a la roda de premsa del dia 4 d'octubre? I, si tot fos així, que no ho és, ho era també ara fa nou mesos, quan va anunciar que la presentaria, i, si ho era fa nou mesos, per què no la presentava, per coherència amb vostè mateix, i per responsabilitat amb el país –dues condicions: coherència i responsabilitat, necessàries tot i que no suficients per governar?

Sap què ha aconseguit aquests nou mesos? Bloquejar l'acció de Govern? No. El Govern ha anat governant, presentant, per exemple, un modern projecte de llei mediambiental, fa quatre dies; impulsant un pacte parlamentari sobre la societat de la informació; aprovant un altre projecte legislatiu sobre la reforma de justícia juvenil, fa tres, quatre setmanes; negociant un nou acord de finançament que ha comptat, fins i tot, amb el vistiplau del primer secretari del seu Partit; arribant, el Govern, a un acord sobre les bases i creació d'un nou servei d'ocupació de Catalunya, amb la UGT, amb Comissions, amb Foment del Treball, amb Pimec-Sefes, amb la Federació de Municipis, amb l'Associació Catalana de Municipis; permetent, ahir mateix, que la Unió Europea, a través de la seva Comissió, adjudiqués en el portal educatiu una distinció –alta distinció–, per part de la Comissió Europea, com a projecte de qualitat de *government*. Hi havia deu projectes de l'Estat espanyol, tres d'ells de l'Ajuntament de Barcelona. El triat, en qualsevol cas, el seleccionat ha estat el Projecte de la Conselleria d'Educació. El Govern, per tant, ha anat governant.

El que ha aconseguit no és bloquejar el Govern. El que ha aconseguit és bloquejar l'oposició. No hi ha oposició que representi una autèntica alternativa: no hi és amb vostè i no ha estat capaç de construir-la amb els altres. El problema, tot i que no ho trobo un bon exemple, no és qui portarà el volant del cotxe, sinó que el cotxe té moltes rodes punxades, i un dels principals responsables de les rodes punxades és vostè mateix. Ha intentat canviar el centre de la política catalana d'avui en interès seu propi; però, al meu parer, ha fet amb això un flac servei al seu Partit.

Vostè sap que no hi havia, per tant, motius ara fa nou mesos i que no hi són en l'actualitat. I la millor prova ens l'han donada –ho deien vostès mateixos– 50.000 «octavilles» pel carrer, intentant crear artificialment un estat d'ànim que la població no té respecte el Govern de Catalunya. Deixi'm, per tant, posar l'accent en un exemple prou il·lustratiu que tots plegats protagonitzem. Ho deia, dilluns, en una roda de premsa; ho repetia la consellera de Governació en la seva intervenció, i sé que ahir provocava, doncs, moltes gràcies –no en el sentit expressiu d'agraïment, sinó en el sentit de burla o quelcom semblant– la referència a una part de l'obra del Govern de la Generalitat: «Tenim un govern que governa i que, producte de la seva acció de govern, construeix també noves línies de metro, també, com la Línia 9, per exemple; o amplia les que ja existeixen, com les tres recents noves estacions de la Línia 3. I, tenim una oposició que, d'esquena a la realitat, reparteix en aquestes mateixes estacions octavilles dient que el Govern no governa.» Repetint amb tècnica prou coneguda una mentida per intentar traslladar-la a l'opinió pública i convertir-la en veritat.

Si m'ho permet, senyor candidat, obro aquí un parèntesi per fer un retret al Govern, al nostre Govern, sí..., al Govern de Convergència i Unió, perquè després no diguin que no hi ha autocrítica. (*Remor de veus.*) El Govern de Catalunya no pot permetre que la seva acció de govern sigui deslleialment utilitzada i aprofitada per altres institucions. I ahir es feia molta burla sobre el ferrocarril, però, si l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona edita la seva revista amb portada a la Línia 9 de metro, vol dir que no deu ser per fer tanta gràcia i que no deu importar tan poc a la gent l'obra del Govern de la Generalitat. (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, li demano, en nom del Grup Parlamentari, al Govern de Catalunya, al Govern de Convergència i Unió, que expliqui amb instruments publicitaris la seva acció de govern, més... (*remor de veus*) i no pateixin... No pateixin, tenen molt terreny abans de superar les despeses amb publicitat d'altres administracions. (*Fora remor de veus i aplaudiments.*) Ho poden fer amb tranquil·litat! Només han de saber, d'antuvi, que no els estranyi que d'unes despeses en diguin pedagogia i de les altres en diguin despesa innecessària. (*Remor de veus.*)

La Moció de censura, per tant, al nostre entendre i amb tot el respecte, no és res més que una moció mediàtica, que no suporta la mínima confrontació amb un programa de govern –i ho reitero que ahir al matí es va posar en evidència amb la intervenció i resposta del conseller en cap i del candidat. Em diuen els pagesos, em diuen els comercials, em vénen a veure els empresaris, em vénen

a veure... Sabem molt bé com està al país, ja ho sabem abans d'acudir a aquest debat de política general, però seguim sense saber què diu vostè. I, en canvi, enfront d'això, una innegable acció positiva del Govern, que he recordat abans, que s'ha recordat, àmpliament i a bastament, al llarg d'aquests dies i fa quinze dies en el debat de política general.

Quan parlo que enfront de la realitat del Govern només hi ha una moció de censura amb pretensions publicitàries, no ens adjudiquin la responsabilitat, a nosaltres, d'aquesta manifestació. Diumenge, un diari, entre cometes, portava les declaracions d'un diputat socialista i deia: «En Maragall tindrà a la seva disposició l'espai publicitari més gran de què podrà disposar des d'ara fins a les eleccions, i, a més a més, gratis. Ha d'aprofitar-ho per fer un gran esport.» Subratlla el mateix diputat. Per tant, una moció de censura respectable, però amb intencions de desgast de govern, no amb intencions de substitució de govern, pensant en l'interès personal més que en les institucions, i, enfront d'això, del que ha estat i el que s'ha explicitat, per activa i per passiva, una acció de govern, hi ha buidor, hi ha inconsistències, imprevisibilitats, ocurrencies, contradiccions, això sí, i poca cosa més.

Avui es prorroga el peatge de les autopistes. Demà es diu que s'han de rescatar els peatges. Un dia s'afirma que hi ha un dèficit estructural d'aigua a les conques interiors i un altre dia es diu que és un problema purament estacional. Tan aviat es fa referència a la Cimera de Rio, dient que no es poden transportar recursos, i al cap de quatre dies es diu que pot plantejar-se i no es renuncia al transvasament del Roina. Un dia es diu que el model federal fa prescindible el Ministeri de Cultura, i al cap de quatre dies es declara que s'és partidari que existeixi, però que no molesti. I no parlo de contradiccions de fa anys, sinó de setmanes i, a vegades, de dies.

Per tot això, el nostre vot contribuirà a la victòria del Govern i a la derrota de la Moció de censura. Però hi ha altres raons, també: la primera condició per ser president de Catalunya és estar lliure de dependències orgàniques polítiques que tinguin interessos contraposats als del poble de Catalunya –dependències orgàniques polítiques. I vostè sap molt bé que, més enllà del reconeixement de les seves aportacions com a Partit, el seu no és una força independent. Els seus lligams amb el Partit Socialista Obrer Espanyol l'han condicionat, el condicionen i el condicionaran, més encara si vostè governés Catalunya. Vostès no hi són mai com a Partit Socialista de Catalunya en els moments més decisius per a Catalunya, ni alcen la seva veu fora de Catalunya per defensar allò que ens pertoca. I, si estem com estem és, en part, gràcies al paper del socialisme durant la transició i a la poca capacitat d'influència del PSC enfront i davant del PSOE quan governava amb majoria absoluta. Ni tan sols ho varen fer quan els seus diputats eren imprescindibles per complementar la majoria, condicionants, per tant, de la majoria del PSOE, quan eren vostès decisius; només quan nosaltres ho vàrem ser, quan ho va ser Convergència i Unió, varen condicionar el socialisme espanyol canviant –i no prou, quedí molt clar– la seva actitud.

Què han fet vostès, sinó, per millorar el finançament? Què han fet per millorar les infraestructures? Cal tornar a recordar xifres d'inversió pública? Cal tornar a recordar –s'ha fet al llarg d'aquest debat i també s'ha volgut ridiculitzar i és molt important– per on havia d'iniciar-se el tren d'alta velocitat? Perquè després parlem amb tota alegria de si aquesta obra es farà o no es farà, i sempre es deixa en l'aire, amb aquella clàssica retòrica la responsabilitat per si de cas l'agafen els ciutadans del Govern de la Generalitat.

Què va dir el PSC quan el senyor Felipe González va afirmar que no feien el Barcelona frontera perquè era de rendibilitat dubtosa? Varen callar, i punt. Només hi va haver una senyora, la senyora Mercè Sala, que va atrevir-se a dir que era un error de planificació fer, en primer lloc, el Madrid - Sevilla. La resposta a la senyora Sala, i no tinc cap mena d'animadversió personal al senyor Borrell, al contrari, li tinc afecte personal... (*remor de veus*), sí..., la resposta a la senyora Sala... –en Borrell és de Lleida, també, i li tinc molt d'afecte–, la resposta a la senyora Sala, del senyor Borrell i de la senyora Conde, fou tan contundent com el silenci del Partit dels Socialistes de Catalunya: «Las palabras de Mercè Sala son una gran metedura de pata.» Parlar, per tant, després, com es feia, de si Lió, Torí, Marsella, Lilla, pot donar la sensació de ser un gran estadista, d'ocupar-se molt d'Europa, però de no saber defensar Catalunya.

Què han fet perquè els ajuntaments, que ens en parlen sovint, tinguin finançament millor? Mirar de reüll a la Generalitat? Fer-ne responsable la Generalitat? Sé, i és cert, no clar –ho sé i és cert–, que els ajuntaments no tenen prou diners, i és veritat, sí; però no mirin aquí, mirin on hi ha la responsabilitat. No, on és que vostès plantejaven, l'any 82, que, de guanyar les eleccions, incrementarien la participació dels ajuntaments del 8% que estaven els ingressos en els pressupostos generals de l'Estat al 12% si guanyava el PSOE, i varen guanyar? En el seu programa electoral. I el resultat és que vostès varen entrar amb un 8, el 82, i ho varen deixar per sota del 5 quan varen deixar el Govern, i, per tant, les responsabilitats, a Madrid. (*Alguns aplaudiments.*)

El senyor candidat, d'altra banda... (*Remor de veus.*) El senyor candidat, d'altra banda, sap bé del que li parlo, perquè ha estat ja gestor de l'Ajuntament de Barcelona i, per tant, aquí també podem avaluar –i ahir va haver-hi alguna intervenció, per part del nostre conseller en cap i d'algun altre portaveu que va encetar aquesta avaluació... Va avaluar-lo com a gestor: recordar que el rebut mitjà de l'IBI era superior a qualsevol altra ciutat de l'Estat; recordar que tenim un tipus de gravamen superior; recordar que l'IAE era molt superior al que estava, en tot cas, aplicant-se a la resta de l'Estat, per no parlar d'altres tarifes. Si no fos així, per què la gent no els veu, a vostès, com el partit que millor defensa els interessos de Catalunya? És que la gent s'equivoca? És que la...? (*Veus de fons.*) No, no ho dic jo; ho diu... (*veus de fons*), no. Sí, també ho dic jo, evidentment. Jo repeteixo el que diu qualsevol enquesta, fins i tot les seves, amb relació a qui defensa millor els interessos de Catalunya, i la resposta, malauradament per vostès i afortunadament per nosaltres, és Convergència i Unió. I vostès s'haurien d'interrogar, i com a nacionalista demano que ho facin, perquè ens convé un partit socialista com a

partit d'oposició que sàpiga també defensar, com fa el Govern, els interessos de Catalunya. No és un interrogant per mi, és un interrogant per vostès.

He parlat de la dependència, i aquí entrem en una qüestió que és vital aquesta constatació. Vostè parla de federalisme asimètric un dia, federalisme sense asimetria un altre, reforma de l'Estatut, addenda de l'Estatut, reforma de la Constitució, que a part de crear confusió no provoquen cap credibilitat. Què aconseguen amb aquestes propostes? No el creuen els nostres electors. Els vol enganyar desconsiderant la seva intel·ligència i memòria? Però tampoc ho creuen els seus electors, no ho creuen ni els seus dirigents territorials ni el seu primer secretari, el secretari general del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Com pot presentar-se com hereu del catalanisme polític o garant d'una Espanya plurinacional, plurilingüística, pluricultural, avalant l'exclusió d'uns quants partits democràtics del pacte antiterrorista? O donant suport a qui va donar suport en la campanya electoral basca, operant al Parlament català perquè, si es produeix de tant en tant la votació seixanta-dos, en comptes d'una iniciativa d'Iniciativa per Catalunya, es demani una presència institucional, en aquell cas de Catalunya la designació en la proposta de membres del Tribunal Constitucional? O votant, com després veurem, perquè la importància no és saber en quin grup parlamentari està Unió o Convergència al Parlament Europeu, sinó, què vota Unió i Convergència i si voten plegats, i amb qui vota el PSC al Parlament Europeu quan es tracta de qüestions referides a Catalunya?

Què va presentar el Partit Socialista en el recent debat de «política del Estado de la Nación a Madrid», sobre Catalunya i defensant Catalunya, que permeti avalar la tesi d'un alt dirigent socialista català que assegura que vostès representen el catalanisme polític, si de les vint-i-cinc propostes de resolució, cap d'elles plantejava cap qüestió que afectés Catalunya com a país o la seva gent o els seus interessos? (*Veus de fons.*) Sí, fa molta gràcia, senyor Maragall, però és en el Parlament –vostè sempre ens ho recorda– el centre de la vida política, i és en el Parlament, i no només en declaracions, on s'han de concretar els fets.

I, per tant, un polític seriós no pot parlar de representar el catalanisme polític, i a Catalunya, i arribar a l'hora de la veritat en el Parlament i no presentar cap resolució en defensa de Catalunya, i a sobre, doncs, quan es pronuncia i es recorda aquesta afirmació ens fa gràcia.

Com es pot demanar noves competències, que el Tribunal Superior de Justícia ha tornat a insistir-ho al llarg d'aquest debat, si quatre dies abans d'excloure l'anterior legislatura vostès varen votar en contra del que demanava Convergència i Unió, que coincideix amb el que ara vostès demanen? Com es pot demanar? Com es pot assumir el compromís de defensar davant del PSOE la reforma de l'Estatut amb tots aquests antecedents? Té tanta feina, senyor Pasqual Maragall, té tanta feina a fer, si vol convèncer el PSOE en la reforma de l'Estatut, que quan la tingui feta torni i, llavors, ens pot intentar arribar a convèncer a nosaltres. Ja no hi serà a temps, però mentrestant torni... (*Veus de fons.*) Sí, ja em pot ensenyar els diaris que vulgui. No m'ensenyin di-

aris sinó vots del Partit Socialista Obrer Espanyol... (*Remor de veus*), i quan tingui la feina feta tornin.

A un candidat, se li ha d'exigir responsabilitat, i també responsabilitat en allò que fa referència a la proposta de la reforma de l'Estatut.

Per què dic «els vots del PSOE»? No me'n vaig a la LOAPA o a lleis més recents. L'any 99, només l'any 99, senyor Pasqual Maragall, l'any 99, el Tribunal Constitucional, l'any 99 només, va declarar inconstitucionals, a requeriment de recursos plantejats pel Govern de Catalunya, quatre lleis aprovades pels socialistes. Només l'any 99, quatre de les moltes lleis, només l'any 99, van ser declarades inconstitucionals. Però abans li deia que l'important no és declaració o el vot. Què vota el PSOE al Parlament Europeu? Només –fixi's– per demanar substituir «parlamentos nacionales» per «parlamentos de estados miembros», o per demanar la presència de les regions en el nou context de la configuració europea, els vots són claríssims: els seus, amb el Partit Popular i el PSOE; els nostres, amb la resta de l'arc parlamentari amb representació al Parlament europeu.

Per tant, per tot això –i s'acaba el temps de la primera part–, nosaltres –ja ho he dit– no votarem a favor. Vol-dria –i espero tenir-ne oportunitat– deixar clar a l'opinió pública, al país, als ciutadans, que no ens conformem només a dir «no votarem la Moció de censura», que no volem fer d'oposició d'oposició malgrat que la naturalesa del debat ens hi porti, sinó que volem que quedi clar que aquí hi ha un projecte de present que representa continuïtat i canvi a la vegada, un projecte il·lusori, conscient que té encara moltes responsabilitats de cara al futur, i que és un conjunt d'homes que no té l'objectiu... (*Remor de veus.*) Un momentet, si us plau, que estic parlant d'una determinada qüestió. Després, si volen, parlem de les dones, que es deixa el senyor Maragall. És el primer dia que demana només el vot dels homes de Convergència i Unió. Estic dient que és una opció política amb tres homes al seu capdavant –el president Pujol; el conseller en cap, que serà candidat a la presidència de la Generalitat, i jo mateix– que darrere té molts milers de dones i homes arreu del territori que sovint –i els felicito en nom de Convergència i Unió– aguanten la provocació en el territori, moltes vegades de part de vostès. I aquest és un projecte de futur. (*Remor de veus.*)

Al llarg del debat, s'ha fet referència a Sant Jaume, a Sant Pau i em permetrà, per tant, que faci ús de l'Eclesiastès. I ens recorda que per tot hi ha un moment, que tot hi ha un moment i un temps per a cada cosa sota el sol. Demà, senyor diputat, haurà passat ja la seva oportunitat, el seu temps. No serà ben bé un diputat ras i curt, però haurà passat la seva ocasió de ser candidat a la presidència de la Generalitat. L'examen no l'haurà superat. Tot tornarà a la seva normalitat: un Govern que continuarà governant, una Administració que continuarà treballant al servei dels ciutadans i, més que mai, una estabilitat parlamentària que garantirà una i altra activitats. Tots ens posarem a treballar, però algú pot tenir la temptació de continuar pensant que va guanyar les eleccions el 99 i que el país el continua reclamant permanentment. Algunes...

El president

Senyor diputat, hauria...

El Sr. Duran i Lleida

Acabo immediatament, senyor president. Alguns també hauran viscut un dels moments de major vergonya de la seva digna història política. Seria bo recordar, seria bo recordar, allò que ens deia Disraeli: «No hi ha res al món que no tingui el seu moment decisiu, i l'obra mestra de la bona conducta és conèixer i elegir aquest moment.»

Moltes gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor candidat.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor diputat –senyor president, amb el seu permís–, senyor diputat, si jo fos malèvol, com vostè ho és, quan vol i com avui, li diria que segurament..., li diria que jo puc ser candidat, com ho sóc, a la presidència de la Generalitat, però que vostè, desgraciadament, ni candidat serà. Jo, que sigui... (*Remor de veus.*) Si fos malèvol, he dit «sí fos malèvol». (*Aplaudiments.*) Que jo sigui o no sigui... Per una vegada, deixi'm entrar en l'estil que vostès practiquen tan sovint. (*Remor de veus.*) Si jo sóc president de la Generalitat o no depèn dels vots dels ciutadans de Catalunya. Que vostè no sigui candidat depèn no del seu partit, però sí de la seva coalició, que ha decidit que no ho sigui. Vostè és una persona brillant, com acaba de demostrar. Vaig dir al senyor Homs que el voldria tenir per advocat. A vostè no sé per què ben bé el voldria tenir. Possiblement per diputat, millor a Europa que no pas aquí, potser (*rialles*), però en tot cas un diputat eficaç que, tanmateix, amb la seva vehemència va moltes vegades més enllà del que hauria d'anar.

I va més enllà del que hauria d'anar perquè ha aconseguit realment tractar... En fi ho ha intentat almenys. No sé si ho ha aconseguit, però ha intentat i, a vegades, eficaçment salvar coses que són absolutament insalvables. Ha arribat fins al punt d'una desqualificació personal que jo no contestaré, perquè la desqualificació personal és l'últim recurs, i es desqualifica per ella mateixa. I d'altra banda... (*Aplaudiments.*) I d'altra banda, a mi em confirma que alguna pupa els hi hem fet, perquè una resposta tan irada com la del senyor Duran Lleida, a qui conec bé, només té sentit o només s'explica si realment el que aquí s'ha discutit els ha arribat molt, molt, a fons i els ha fet mal en el bon sentit de la paraula. Els ha fet mal en el sentit que ha tocat realment –jo diria– la fibra política més íntima que vostès posseeixen, que tots posseïm, i els l'ha tocat en el sentit que vostès tenen la impressió que aquí a Catalunya hi ha algú que els està dient el que vostès a vegades han sospirat, que és que el seu Govern no respon en aquest moment als interessos del país amb l'eficàcia amb què hauria de respondre. Aquesta és la veritat, i veig algun diputat de la dreta que està fent que sí amb el cap.

Mireu, amic Duran, vostè parla molt de victòria i de derrota. Vostè parla, en aquest sentit, per a un petit món d'iniciats que, a més a més, no se'l creuen. La gent ha pogut veure en aquest debat una victòria de tots. La gent ha pogut veure en aquest debat una victòria de la democràcia, aquí a Catalunya, i una victòria... (*Aplaudiments.*) I una victòria prevista pel Reglament, d'altra banda. No té res d'heroic aquesta victòria. Simplement s'havia d'aplicar la llei, s'havia d'aplicar el Reglament que existeix i deixar que donés tota la seva virtualitat. La gent ha pogut veure un debat que és alguna cosa més que el llistat de telèfon de les realitzacions que cada mes d'octubre ens aporta el president de la Generalitat, les acostumades desqualificacions del Partit Socialista Obrer Espanyol i prou. Estem cansats i el poble de Catalunya està cansat de sentir un cop l'any un debat en el qual el que sentim és: les realitzacions de la guia telefònica, que es poden fer amb 2 bilions coma 300.000 milions de pessetes cada any, i, a més a més, per què el PSOE és tan dolent com el PP.

Quan, a més, sabem..., senyor Pujol, vostè sap que això no és veritat des del punt de vista de la seva ideologia: no ja dels interessos de Catalunya, que em sembla evident –una altra cosa és en passat que ho justifiquen–, sinó, fins i tot, des del punt de vista dels seus principis, que jo respecto. Des del punt de vista dels seus principis, vostè no té el dret de dir i el senyor Duran no té el dret de defensar que és absolutament indiferent per a Catalunya que a Madrid governin o els uns o els altres. Sembla que és una raó de pes... –i després li ho diré amb més detall, perquè segurament intervindrà–, és una raó de pes tot allò que té a veure amb el fet de quina és l'actitud del poble de Catalunya respecte d'aquestes qüestions, però torno al discurs del senyor Duran.

Vostè ha parlat del senyor Berlusconi i diu que vostès estan en minoria, o sigui que vostès dintre del Partit Popular Europeu han votat en contra del senyor Berlusconi i en contra de l'entrada del Partit Popular espanyol. I aleshores el que li haig de concloure és que vostès, que ens acusen a nosaltres d'estar en minoria, estan en franca minoria en el seu Grup Parlamentari europeu. És a dir, vostès deuen ser la minoria discrepant.

Però a vostès, que tant ens diuen a nosaltres que no fem arribar els nostres desitjos a Madrid ni tan sols, ni per descomptat a Europa, deuen pensar que no hi pintem absolutament res, cosa que no és certa, perquè el senyor Joan Colom hi té un paper molt important i el senyor Raimon Obiols hi té un paper molt important a Europa. I tothom ho sap. I si vostès... El senyor Gasòliba ho sap, per exemple. Doncs, molt bé, vostès, el que és segur és que a Europa no fan arribar els seus criteris perquè evidentment va entrar el senyor Berlusconi, evidentment van entrar els *tories* britànics i evidentment van canviar la carta fundacional del Partit Popular europeu i la van convertir de *federalista*..., cosa que a vostè no li hauria d'estranyar tant aquest mot, i no s'hauria d'entortolligar tant en si és asimètric o simètric. Jo sempre tracto d'evitar aquestes confusions. Federalisme és federalisme. Federalisme és unió i llibertat. És anar junts sent diferents. Tan complicat és entendre-ho, que vostès hagin d'inventar-se sempre un qualificatiu per veure si el desdibuixen? Igual com el senyor... Jo ja entenc

que el senyor Aznar no ho entengui, perquè de matriu no li ve segurament aquesta capacitat de comprensió, però que vostè no ho entengui, vostè que ve del Carrasco i Formiguera, i vostè que ve del confederalisme, que no pugui entendre ni el federalisme! A veure!

De manera que vostès ara estan en un Partit Popular europeu en el qual no pinten absolutament res i, per tant, la seva influència a Europa és nul·la i l'interès que nosaltres puguem tenir a tenir a Catalunya un govern que a Europa no hi pinta res també és nul. També és nul. L'interès que tenim aquí a Catalunya de tenir un govern instal·lat a Catalunya que no té cap mena d'influència a Europa, com s'acaba de demostrar, és perfectament descriptible.

Jo, efectivament, els he demanat, senyor Duran, un judici favorable; els he demanat un judici favorable perquè estic convençut que vostès han de votar el que han de votar, han de defensar el seu Govern, i vostè ho ha fet amb molta eficàcia, però jo tinc l'obligació de pensar que vostès..., en fi, en el seu íntim convenciment, no estan del tot convençuts que allò que estan fent és absolutament el millor que es pot fer per a Catalunya. Jo, fins i tot, estaria disposat a demanar-los que fossin capaçs de canviar de majoria, perquè, encara que nosaltres no hi siguem –que no hi serem–, qualsevol altra majoria seria millor que la que hi ha.

En fi, arran d'unes propostes que hi han hagut s'ha fet especulacions sobre això, i fins i tot en els diaris d'avui titulen..., i evidentment que els diaris titulen el que titulen. Jo penso que és cert que hi han altres possibilitats a Catalunya, en les quals nosaltres ara, ara, ara, hi podríem ser, però ara hi podríem ser a condició que guanyés una moció de censura que no guanyarà –guanyarà en el sentit que vencerà, perquè convencerà, però no guanyarà amb els números perquè aquesta situació es produeixi, per tant, deixem d'especular.

Ara bé, vostès poden canviar. Efectivament, vostès tenen..., dotze és igual a dotze. Jo crec que vostès poden canviar en el moment que vulguin i jo crec que, amb això, hi sortiríem guanyant tots. I no faci la defensa tancada del Govern tal com el tenen, perquè tal com el tenen, senyor Duran, encara que vostè ja no hi sigui... I, per cert, no acabo d'entendre –no acabo d'entendre– perquè vostè va marxar d'aquest Govern en el qual estava tan còmode i que troba tan fantàstic. (*Rialles i aplaudiments.*) Si no és per una raó, que tots enteníem, però que no té res a veure amb l'interès de Catalunya, té a veure amb l'interès de la seva coalició, en tot cas, de clarificar situacions internes, però no amb el país. Al país li anava més bé que vostè estigués de conseller que no pas que no hi sigui, perquè la prova és que les coses que vostè va pactar –vostè no, el Govern a través de vostè– amb els altres grups de la cambra, també amb aquests d'aquí, van anar endavant, es van fer bé, ens vam estar un any privats de tenir iniciatives, per exemple, en el camp de l'organització del territori, perquè tots els grups vam considerar que era millor que hi hagués una comissió d'alt nivell, presidida per una persona que mereixés el respecte de tothom, amb components tan significatius i tan respectats, també, com el senyor Enric Lluch, que ens digués per on havíem d'anar, i

després nosaltres decidíem, senzillament, però decidir sobre la base d'una comissió de savis que fos absolutament irreprotxable des del punt de vista del rigor. Aquesta comissió que vostè va crear, la va presidir el senyor Roca, hi havia el senyor Lluch, hi havia el senyor Franquet, hi havia una sèrie de senyors que van arribar a la conclusió que Catalunya tenia sis vegueries i mitja.

Bé, des del moment que vostè va marxar, ha desaparegut això, perquè ha vingut un altre conseller –consellera, en aquest cas– que ha dit que s'ho haurà de mirar des de zero, que ha de parlar amb tothom, que ha de recórrer el territori, parlar amb els municipis, parlar amb aquests, amb aquells, per saber a què atenen-se. I la veritat és que, des que vostè ha marxat, hem perdut el temps.

Quan va canviar el Govern, senyor Duran... I vostè em pregunta per què hem trigat nou mesos a fer-la, la Moció? Perquè, per respecte a una possibilitat en la qual jo no creia en absolut però que la gent podia dubtar que existís, per respecte a la possibilitat que aquest Govern, més dolent que l'anterior, fos millor, nosaltres no ho podíem dir el dia que va sortir el Govern... Va néixer malament, això és evident, però amb el sol fet de néixer malament i de no tenir la confiança de la cambra, perquè el senyor Pujol es va negar a demanar-la, que és una altra manera de substanciar les responsabilitats polítiques, segons l'Estatut i la Llei 3/82... No havent-se fet això, nosaltres vam dir: «Bé, donem un coll, a aquest Govern, perquè d'aquí a uns mesos sapiguem si sí o no és efectivament tan dolent com ens pensem que pot arribar a ser, faltant-hi les persones que hi falten i havent-hi les que hi han.»

I, efectivament, han passat nou mesos i s'ha demostrat: ha sigut el pitjor any de la governació de Catalunya en vint-i-un anys –el pitjor; hem perdut l'Ebre, hem perdut diners, hem perdut poder, hem perdut pràcticament tot el que ens havíem proposat que havíem de guanyar. (*Forts aplaudiments.*) I vostès no se n'adonen, i, vostès, el pitjor és que no se n'adonen. I si jo haig d'alçar la veu i pràcticament imitar el senyor Duran, que no és el meu costum, o el senyor Carod, que tampoc, doncs, és perquè, efectivament, això sí que porta una càrrega d'una certa indignació per la nostra banda, que vostès no siguin capaçs de veure que la fórmula que han adoptat no és bona i que no tinguin la humilitat de reconèixer que hi han fórmules millors, i que no sàpiguen, senyor Duran, que tenen a la mà altres possibilitats, altres línies de Govern, altres aliances.

Tindrien de fer una autocrítica, evidentment, haurien de reconèixer que, en l'Ebre, s'han equivocat; hauran de reconèixer –no ara, eh?, però d'aquí a uns mesos; no d'aquí a uns anys, d'aquí a uns mesos– que segurament el sistema és millorable, el sistema de finançament; haurien de reconèixer que, amb els ajuntaments, no s'hi han acabat de posar d'acord; haurien de reconèixer que els ajuntaments haurien de tenir més competències, i haurien de reconèixer, senyor Durant, el següent.

Miri, el senyor Borrell, que sempre surt en els debats, perquè, clar, és tan brillant –és tan brillant– que quan se li pot..., és molt brillant, el senyor Borrell, tant que realment impressiona i quan hi ha algun argument que se li pugui demostrar que és un argument equivocat, doncs, realment té més valor, no? I per tant, jo crec que

se'l cita una mica per això. Però miri, quan el senyor Borrell va entrar... I li estic donant molt temps perquè respongui, eh?, en fi, espero que ho farà d'una forma una mica més constructiva que abans. (*Alguns aplaudiments.*) Quan el senyor Borrell va entrar..., quan el senyor Borrell va entrar... –perquè jo ho estic sent, de constructiu. El senyor Borrell entra... Només estic negatiu negant les exageracions del senyor Duran; el senyor Duran ha dit que, quan els socialistes van entrar al Govern espanyol, va baixar el finançament dels ajuntaments. Home, no –no–, perquè jo hi era, ja li ho puc explicar i seria molt llarg i no ho faré, però només li diré una cosa.

El senyor Borrell, quan va entrar, l'Ajuntament de Barcelona tenia un deute insà, que en dèiem, perquè venia dels dèficits de deu anys anteriors –quan vam arribar a l'Ajuntament–, de 100.000 milions de pessetes, de l'any 79. I, això, el senyor Abril Martorell i... –això, ho sap molt bé el senyor Comas, encara que ara està llegint el diari, però ho sap perfectament, perquè hi era. Aquests 100.000 milions es van solucionar, perquè el senyor Abril Martorell i el senyor Serra van acordar que la meitat d'aquest deute desapareixeria; i, això, no va ser el senyor Borrell, va ser la UCD. Però, quan jo vaig entrar d'alcalde em vaig trobar que encara quedaven 50.000 milions per absorbir per part..., d'aquest deute insà. Nosaltres teníem un pressupost de 20.000 milions. O sigui que tranquil, senyor Homs, perquè vostè està molt millor avui que no pas nosaltres quan vam entrar a l'Ajuntament. I jo quan entri estaré molt millor que no pas quan vaig entrar a l'Ajuntament. O sigui: tranquils..., tothom, eh? Ho pagarà en Maragall? En Maragall ho pagarà, no tinguin por, perquè la situació de l'Ajuntament era infinitament pitjor. (*Alguns aplaudiments.*)

En tot cas, què va fer en Borrell? En Borrell va fer el següent. En Borrell ens va cridar i ens va dir: «A veure, quan deuen vostès?» i els vam dir: «–Bé, doncs, de deute insà, ja només ens en queden 50.000 milions. –Doncs, l'absorbim.» Què més passa? Passa que nosaltres tenim un pressupost de 20.000 milions, en cobrem..., em penso que van ser 18 –senyor Comas?– i en vam gastar 30, suposem, el primer any, no?; o sigui, hi havia un forat de 12. Amb els anys, quan va arribar en Borrell, que era l'any 83, doncs ja l'havíem anat rebaixant i teníem un dèficit de 8.000 milions. I aleshores en Borrell va dir –com que és matemàtic, és catedràtic de matemàtiques a la Facultat d'Economia, com vostès saben, i és enginyer aeronàutic, a més, però d'aire, d'aire, no de terra– doncs, va dir: «Fem un càlcul del que s'ha de pagar, a Barcelona, que és el que està pitjor, i en base a aquest càlcul veiem quant haurà de pagar l'Estat, perquè Barcelona, que és la que està pitjor, enrasi, no tingui dèficit, i tots els altres no hi perdin.» I fixi's el que va donar això com a resultat: va donar com a resultat que un fons de cooperació local de 140.000 milions havia de passar a ser, per complir aquestes dues restriccions, aquestes dues equacions, de 210.000 milions, és a dir, un increment del 50%, de 140.000 milions a 210.000 milions, 70.000 milions més, dels quals, 9.000 milions per a l'Ajuntament de Barcelona i la resta a repartir entre tots els altres. (*Remor de veus.*)

Molt bé, això és el que va fer el senyor Borrell en matèria de finançament local. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Prego als senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Maragall i Mira

Miri, fer d'alcalde no és el mateix que fer de president; un president que no sàpiga el que és fer d'alcalde, maldament. (*Alguns aplaudiments.*)

El 17 d'octubre del 99, senyor Duran, no pertocava governar a ningú. Senyor Duran, el 17 d'octubre no pertocava governar a ningú, sinó a aquell al qual el president del Parlament demanaria de formar Govern i tingués majoria. Ho va demanar al senyor Pujol, va obtenir l'ajut del Partit Popular i l'abstenció d'Esquerra Republicana en aquell moment, i nosaltres, a partir d'aquell moment, no hem discutit mai la legitimitat de l'actual Govern, però sí la seva eficàcia –però sí la seva eficàcia–, i sí, sobretot, l'eficàcia de la seva estratègia i dels seus plantejaments de fons. I és per això que estem discutint no només un punt del pressupost o una globalitat del pressupost, sinó alguna cosa més: una censura a un govern que no és útil a Catalunya.

Deixi'm que, de tant en tant, tanmateix, nosaltres recordem que els grups d'esquerra vam tenir més recolzament electoral, fa exactament dos anys, no?, el dia 17 d'octubre va ser. Dir això no és dir que no acceptem els resultats o la legitimitat del Govern, l'acceptem, l'hem acceptat sempre, però això no ens impedeix utilitzar les lleis que hi han per posar, davant del poble, en clar, quines són les contradiccions d'aquest Govern i de quina forma nosaltres podríem millorar...

Vostè parla de l'AVE, de la línia 9, del Segarra - Garrigues, del metro, sempre surten les quatre mateixes coses. L'AVE és de l'any 91; la línia 9 és de l'any 92 –i ja vaig recordar aquí com va néixer i on van anar a parar els 12.000 milions del senyor Barrionuevo–; el Segarra - Garrigues no és del 92, és de Carles III; el metro... Escolti'm, està molt bé que facin la línia 9, és el més important, i és veritat, com ens va dir ahir el senyor Macias, que és l'obra més important que s'està fent, però hi ha més coses a fer en el metro, a més de la línia 9 i d'altres línies. Al metro, per exemple, una de les coses que falla... –i és culpa de tothom, i en part em faig autocrítica amb això. Però, per exemple, les connexions, en el metro, són funestes; són unes connexions de Tercer Món. Per anar del Passeig de Gràcia al Passeig de Gràcia, des d'Aragó fins a la Gran Via, en fi, no sé si l'han agafat mai vostès, però és un passadís molt llarg. I si han d'anar des de Diagonal a Provença, que és la mateixa estació, també. Hauríem de fer moltes més inversions per fer el metro més amable. I segurament hi ha altres connexions, a la Sagrera o allà on sigui, que també són llargues. Però, totes aquestes, jo crec que haurien de retenir la seva atenció, també.

I ara deixi'm dir-li una cosa –perquè ahir va sortir també i avui ha tornat a sortir– amb relació als temes que jo havia tocat o no havia tocat. Vostè s'ha referit, i el senyor Carod, ahir, també, a la pesca. El senyor Carod va sortir i va dir: «Com que el Maragall parla sempre de les coses que no toquen, ara començaré a parlar de la pesca.»

Doncs, toca –toca–, la pesca toca. I com que el senyor Duran l'ha citat, en parlarem un moment.

Mirin, aquí hi ha un senyor, aquí, en aquest Parlament, hi ha un senyor, que està allà a dalt de tot a l'esquerra, a la «muntanya», que en diuen –a l'«alta muntanya» quasi–, que és en Martí Sans, que és de l'Alt Empordà, que està preparant una llei, que ja els la portarem. I, aquesta llei, l'hauréu d'enviar a Madrid, probablement, però és una llei de pesca mediterrània. Per què? Saben per què? Perquè la llei de pesca que tenim, aprovada per l'Estat espanyol, en la qual no hem pogut influir suficientment –i ho reconeixem tots–, és una llei atlàntica. Qui fa la llei de pesca espanyola? Qui la fa? Potser el senyor Sirera hi ha contribuït, perquè veig que riu molt. Però normalment –normalment–, la llei de pesca –i és lògic–, a Espanya, la fan... Qui la fan? Els pescadors del Cantàbric, o els pescadors de Galícia, o els pescadors de l'Andalusia atlàntica també. I, per tant, la llei de pesca que ens regeix, a les costes de Catalunya, és una llei de pesca que no és bona per a Catalunya, ni ho és tampoc per a València, ni per a l'Andalusia oriental, i hauríem de fer per manera que, des d'aquest Parlament, o bé llancéssim, dintre de les nostres competències, que són molt menors en aquesta matèria, una llei nostra de pesca, o bé una iniciativa parlamentària, en la qual espero que el Grup del Partit Popular de Catalunya ens ajudés, per poder complementar la llei de pesca espanyola amb un capítol de pesca mediterrània que fos realment el que a nosaltres ens convé.

Dit això, senyor Duran, anirem acabant. Sobre el tema Madrid - Sevilla, jo ja l'he contestat. (*Veus de fons.*) Li ho vaig dir ahir; no hi era vostè, senyor president? Ahir en vaig parlar una estona, també, de..., en vaig parlar, també, del Madrid - Sevilla. (*Remor de veus.*) És igual, ho dic perquè potser el senyor Duran no hi era –potser el senyor Duran no hi era– i per això no m'ha... (*Veus de fons.*) No, ja pot penjar –ja pot penjar.

De l'augment dels recursos locals, ja n'he parlat; del federalisme, n'he parlat... Vostè, senyor Duran, viu una mica de les enquestes, però les enquestes diuen que la gent vol un govern català, encara que sigui aquest, però que voldrien un govern català que fos capaç de resoldre una sèrie de coses que totes les enquestes diuen que no van bé.

I, per últim, senyor Duran, sobre el senyor Zapatero, el seu federalisme i el que representa, agafi el diari d'avui, llegeixi'l i veurà que anem per bon camí.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor candidat. Té la paraula per vint-i-dos minuts l'honorable senyor Josep Antoni Duran i Lleida.

El Sr. Duran i Lleida

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor candidat, amic Maragall, les primeres paraules de la seva intervenció han intentat, cosa que és un signe evident de la consistència de la seva resposta, entrar en un tema personal. Jo no seré candidat... Sí, un tema,

circumstància personal, no capacitat, o si perds o guanyes una moció de censura. Tal vegada hàgim oblidat el sentit de la moció de censura. M'he deixat a l'escó, però valdria la pena llegir textualment les paraules del senyor Alfonso Guerra en la Moció de censura presentada per Alianza Popular enfront de... No, no perquè siguin paraules antigues deixen de ser importants. És perquè parla del sentit constitucional i en el nostre cas estatutari d'una moció de censura. I per tant no els ha d'estranyar, i no és cap desqualificació personal, que una moció de censura que no es presenta en altre sentit... –i aquesta és la seva naturalesa constitucional–, de rellevar el govern que està present, per una sèrie de condicions que avalen la inacció d'aquell govern..., es pugui parlar amb naturalitat, amb justícia i amb tranquil·litat que la moció de censura s'ha perdut. I per tant hi ha una derrota política i hi ha una victòria. La derrota política és per a qui la presenta i la victòria és per al Govern a qui anava dirigida la Moció de censura.

I la circumstància personal és si jo sóc o no sóc candidat. A banda de dir-li que per arribar a la condició de candidat seva em falten encara tres legislatures, que tinc temps per si finalment sóc o no sóc candidat, m'interessa, puc o no puc ser candidat, li diré una cosa que és molt més important que això. Miri, el projecte de Convergència i Unió no és un projecte personal: és una forma d'entendre Catalunya i de voler que sigui Catalunya. La nostra, sabent que n'hi ha d'altres, sabent que és un error pensar que la veritat dels altres és purament un error –la veritat dels altres és una veritat contrària–, però jo tinc la que defenso i així l'expresso amb tota naturalitat. És un projecte, és una manera d'entendre el país i sobretot ha quedat molt clar que no és una qüestió de noms. I li asseguro que poden insistir tot el que vulguin d'aquí a les properes eleccions i d'aquí al final de la meua vida política sobre si sóc o no sóc candidat a la Presidència de la Generalitat. Jo no faig política per ser candidat a la Presidència de la Generalitat, ni... (*Remor de veus.*) No, no, no, no. Ni fins ara ni abans. I he tingut la gran sort i el gran honor de tenir molta representació, que mai hauria pogut imaginar. Si fos per una qüestió personal, jo no estaria aquí defensant amb tota l'energia i capacitat que sigui capaç les tesis del nostre Govern i ajudant d'aquí al dia que sigui president de la Generalitat tot el que pugui el senyor Artur Mas. Si fos una qüestió personal, jo no estaria aquí fent això (*aplaudiments*), que ho faré tot el millor que sigui capaç d'aquí al final de les eleccions.

Jo no sóc capaç –i, si ho fóra, de veritat que li'n demano excuses– de trobar una desqualificació personal més enllà –insisteixo– del tema lògic que en un context d'un debat com aquest calgui incloure en les intervencions d'un i altre. No, li asseguro que no ha fet cap pupa al debat pel fet que hagi fet un tipus de discurs o un altre. És un discurs que els companys saben que està fet abans de començar aquest debat, que està escrit abans de començar aquest debat. Per tant, li asseguro que no té cap influència. Si la tingués, segurament hauria estat el discurs d'una altra manera, no hauria calgut intentar ser tan efectiu, perquè no feia falta, però, com que està escrit abans, doncs l'he llegit tal com està.

Ha tornat a parlar del tema europeu. És curiós perquè quan vostès introdueixen una llicència, allò..., diguem-

ne per distensionar el debat... Ahir va ser vostè el que va parlar de pentinats i avui m'he permès allò per entrar una mica distès parlar-ne i he vist unes cares de «què diu ara aquest?» Però si el primer que en va parlar és vostè. Quan en parla vostè se'n pot parlar i quan en parlo jo no se'n pot parlar. Doncs, tothom tranquil·litat. Tan bo o tan dolent deu ser parlar-ne quan en parla vostè, quan en parla el senyor Mas o quan en parli jo.

Ahir va parlar també vostè en aquest mateix to, que no saps ben bé què vol dir, però que la deixa anar, d'en Berlusconi. No ho va fer per casualitat. Va voler dir: «Escolti'm, vostès estan separats.» L'interessa traslladar la sensació que és un bunyol. Ja s'ha demostrat que no és un bunyol allò del Prat. «Intentem demostrar que Convergència i Unió és un bunyol.» I, per tant, que la gent no hi tingui confiança i ens ubiqui en el mateix àmbit ideològic que en Berlusconi. I parla també dels *tories* britànics, que, per cert, parli de «conservadors britànics» perquè la gent no l'entendrà. Conservadors britànics i, per tant, el senyor Berlusconi. L'important –ja li ho he dit abans– no és en quin grup està. L'important és què votes.

Jo no he volgut tractar el PSC de minoritari, ni en la seva relació amb el Partit Socialista ni menys a Europa. I sé que tenen excel·lents diputats, als quals conec personalment, perquè aquesta responsabilitat que em vol adjudicar de futur de diputat al Parlament europeu ja l'he ostentat en el passat. I per tant sé qui són el senyor Colom i altres membres distingits del Partit dels Socialistes de Catalunya. Jo no vull posar de relleu si estan en minoria o no ho estan. Vull posar de relleu, primera, que han estat decisius i que en aquell moment la minoria que representen dintre el PSOE s'hauria pogut exercir d'una manera positiva per a Catalunya i es va exercir de manera negativa per a Catalunya: no neutral, sinó negativa. I segona, que el vot que vostès practiquen, que és el que conta, és el vot contra Catalunya.

Reitero: El senyor Colom és un gran diputat, però a l'hora de votar sobre allò que vostè demanava, cosa que és una gran contradicció, que com a candidat té l'obligació d'explicar al país, i no d'explicar-ho jo... Vostè diu aquí: «com a candidat de la Presidència de la Generalitat que reclama en el futur la participació directa de Catalunya en el Consell de Ministres». S'absté en el debat de política general quan ho proposen Esquerra Republicana –Iniciativa, m'imagino, va votar-ho– i Convergència i Unió, perquè els proposants eren Esquerra Republicana i Convergència i Unió. I al Parlament europeu els seus diputats –no parlo de minories, sinó els seus diputats–, allò que vostè proposa solemnement aquí dirigint-se al poble de Catalunya ho voten en contra. (*Remor de veus.*) Sí, senyor, el poble de Catalunya ha de saber que el mes de maig en el debat sobre la reunió de Niça i el futur institucional europeu –a esmenes presentades per diputats del Grup Verd i esmenes presentades per diputats del Bloc Nacionalista Gallec demanant, primer, allò de supressió dels «parlamentos de estados miembros...», estados nacionales por estados miembros»; segon, la presència i el reconeixement d'acord amb el principi de subsidiarietat, de què tant li agrada parlar, en els consells de ministres i altres institucions comunitàries, i, tercera, l'accés de les regions, per tant entitats com la nostra, directament al Tribunal de

Justícia de Luxemburg– els seus diputats varen votar-hi en contra juntament amb els diputats del PP i amb els diputats del Partit Socialista Obrer Espanyol. Mes de maig del 2001. No l'any 82 o 83. No parlo de la LOAPA. Parlo del mes de maig del 2001: fa molt pocs mesos. (*Remor de veus.*)

Ens parla també... Ah!, i després una altra qüestió, senyor Maragall, que és important i que sé que li agrada. A veure, jo no em sento prou còmode en el Partit Popular Europeu ni a la Internacional. No, i m'agradaria que vostès tampoc se sentissin prou còmodes, perquè a l'hora de fer el llistat de partits en la seva Internacional hi ha un fotimer de partits que han tingut responsabilitats de dictadures a l'est d'Europa i a les seves mans... Sí, a la seva Internacional, la seva Internacional, la Internacional Socialista, hi han anat a parar tots els partits comunistes reciclats de l'est d'Europa. Per tant, la mateixa confessió pública que jo faig de no sentir-me còmode allà m'agradaria que vostè la compartís també per la seva Internacional i pel seu Grup Parlamentari en el Parlament europeu. (*Aplaudiments.*)

Feia referència –i ha estat un fil conductor del debat– a la nostra relació amb el Partit Popular. A banda que jo exhibeix amb orgull que, més enllà del tangible que pot presentar el Govern per compte propi, hi ha tot el que implica la relació positiva amb el Govern de l'Estat, que en aquest cas és el PP, i que és un balanç superior a quan era el PSOE el responsable del Govern de l'Estat –ho exhibeix amb orgull perquè forma part també del que nosaltres representem, aquesta voluntat de dialogar amb el Govern de l'Estat–, m'agradaria fer-li una reflexió. Vostès varen tenir alguna responsabilitat que el PP arribés al Govern el 96. Algun dia el Partit Socialista Obrer Espanyol en lloc de presentar sempre el PP..., ha de fer un acte de constricció i reconèixer la gravíssima responsabilitat de la victòria del PP l'any 96. La nostra purament i simplement va ser contribuir que el PP pogués governar el 96, però, demanat des d'en Felipe González fins a qualsevol ciutadà de sentit comú, aquesta és la nostra única contribució, demanada des d'en Felipe González fins a qualsevol ciutadà espanyol amb sentit comú, que ajudéssim i votéssim favorablement la investidura de Govern del president Aznar. És l'única nostra responsabilitat. La de la victòria del PP del 96 no és nostra: sobretot és de vostès.

Jo no faig referències al senyor Borrell, llevat de la del tren d'alta velocitat. Les podria fer. Podria fer la del Pla hidrològic nacional i recordar com el 94 fa una proposta i el 96 al congrés del PSC surt el més votat. Podria parlar d'allò que vostè també reclama des d'aquesta tribuna, que és la transferència dels aeroports. Borrell assegura que l'Estat no transferirà les competències sobre ports i aeroports. No he fet aquestes referències. Purament he fet una referència al senyor Borrell en allò del tren d'alta velocitat, que ja sé que se n'ha parlat al llarg de les intervencions, però que és obvi que jo tinc dret a tornar-ho a fer.

Diu que és important que un president hagi estat alcalde. La veritat que no em consta que el senyor Zapatero hagi estat alcalde de León. Ho dic per no donar cap pista a un argument electoral de l'oposició al senyor Zapatero. Però el problema és que vostè continua fent

d'alcalde. Vostè continua tenint com a única prioritat la ciutat de Barcelona (*aplaudiments*) i vostè continua tenint en el seu cap polític... I per tant, és bo, és positiu, que hi hagi des d'aquesta perspectiva una experiència municipal que nosaltres valorem, però que en tot cas insisteixo té els referents i els límits que té.

I acabo parlant de dues qüestions. Federalisme. Sé bé que significa el federalisme. Per això no estic d'acord amb les propostes que vostè formula. La tradició del federalisme d'Unió Democràtica confederal em permet discrepar de les seves propostes sobre federalisme i molt més de les del senyor Zapatero, molt més. Ahir ho recordava també el senyor Carod-Rovira: la diferència d'unes propostes i de les altres. Em permet, per tant, la meva tradició política discrepar de la seva proposta de federalisme, reiterar-li que evidentment nosaltres som federalistes a nivell europeu. Gràcies a una esmena presentada per Unió Democràtica al congrés recent de la nostra organització política a nivell europeu, va passar de ser per influència... —els *tories*, per cert, no formen part del Partit Popular Europeu—, de fundar uns estats units d'Europa, gràcies a una esmena nostra, va quedar fundar una unió federal com a unió de poble lliures i ciutadans responsables. M'agradaria que en el text o textos en plural del Partit Socialista Europeu hi hagués aquesta expressió als pobles lliures que configuren l'Europa.

I finalment l'organització territorial. No s'ha trencat cap consens ni el canvi de govern té res a veure amb això. Per cert, deixi'm obrir un parèntesi al canvi de govern. Jo vaig deixar la conselleria, senyor Maragall, per una qüestió de gran importància, no per interessos personals o de partit: per interessos de país. Sí, em permetran que ho expliqui. I vaig explicar-ho en aquell moment. Ja s'ha acabat que vostès diguin que el senyor Mas i jo perdem el temps només ocupant-nos en la successió i que ens barallem i que som els responsables que el Govern no funcioni bé. Ara han hagut de buscar altres raons. Ja s'ha acabat. Ja es va acabar el dia que jo vaig deixar el Govern. Ja s'ha acabat. El que vostès diguessin que el senyor Mas i jo només ens preocupàvem de veure qui era el candidat i que no es ocupàvem de les nostres responsabilitats de govern ja s'ha acabat, des del dia que vaig dimitir. Ho he explicat a l'opinió pública. Es deu haver entès, no es deu haver entès. Es deu haver acceptat, no es deu haver acceptat. L'opinió pública encara espera l'explicació d'un exalcalde de Barcelona sobre les raons per deixar la seva alcaldia. (*Aplaudiments*.)

Em permetrà per acabar una referència a l'organització territorial, que és la que m'ha permès obrir aquest parèntesi. No hem trencat cap consens. El consens està en seu parlamentària. Hi ha una ponència oberta. El que passa és que el consens ha de ser polític i territorial. Jo mateix, senyor Maragall, abans de deixar la conselleria vaig dir públicament també..., el mateix dia que el senyor Mas prenia posició com a conseller en cap, vaig dir públicament: «Escolti'm, sobretot hem de parlar amb la gent.» Home, hem de parlar entre altres coses perquè alcaldes com el d'Igualada i el de Manresa, que tots dos són del Partit Socialista, diuen coses molt diferents sobre la vegueria central. Per tant, és important que coneguem la veu del territori. Per tant, no ha trencat el Govern el consens. La paraula i la responsabili-

tat en aquests moments és del Parlament. Per tant, el Parlament decidirà allò que cregui convenient sobre l'organització territorial.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*Aplaudiments*.) Senyor Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, senyor Duran, a vostè i a mi ens toca parlar d'Europa i potser n'hem parlat un gra massa per al que és el gust, jo crec, polític d'aquest país o la mitjana de gust polític d'aquest país, no? Ja n'hem parlat prou, ja ens hem entès; en part de les coses que vostè ha dit, jo hi estic d'acord, i en les respostes que m'ha donat. Els conservadors o *tories* britànics, doncs, segurament, encara no hi són, al Partit Popular europeu, però ja hi seran, perquè com vostè sap molt bé, en el moment en què el senyor Kohl es va retirar, abans de retirar-se, va acordar amb el senyor Aznar que, per no quedar-se sol el senyor Aznar, en aquell moment, com a president conservador, o lliberal conservador, de centredreta, en el Parlament europeu, doncs, havien de fer alguna cosa perquè el Partit Popular europeu fos més gran i tingués altres forces, no de la tradició federal, com la seva, sinó ben diferents, com el senyor Berlusconi i com els senyors conservadors britànics, que són anti federals; no és que no sigui federals, és que són antifederals i antieuropeus, encara que ara han elegit un candidat nou que ja veurem per on sortirà però no és el més pro europeu, precisament.

En tot cas, deixem un moment el tema d'Europa —és que serà molt important, eh?—, en el qual jo crec que el president Pujol ha fet una bona feina en un altre terreny, que és el d'unes certes aliances que jo crec que haurem de continuar a nivell regional i també en prestigi, a nivell d'Estat, que s'ha aconseguit, sobretot en dues zones que jo considero que seran decisives per a l'estratègia econòmica i de país que haurem de seguir, que són el nord d'Itàlia, el sud de França, i el sud d'Alemanya, a la República Federal, i també a la zona de Lió, i les aliances que en aquesta línia el president Pujol ha sabut connectar fora del Parlament Europeu, en el qual estava incòmode perquè el seu Grup no estava ben ubicat —tenen el mateix Grup el meu amic el senyor Ruteli i el senyor Gasòliba; són molt amics, a més. Però, en fi, no és el Grup que influeix més, el Grup Lliberal. Vostès, que no són lliberals, perquè no ho han sigut mai —en fi, no és l'essència del seu pensament; ni molt menys!... Doncs, està al Grup Lliberal europeu el senyor Pujol...

Jo crec que la feina que vostè ha fet i a la qual el senyor Duran no s'ha referit perquè tampoc no li tocava en matèria de política europea, ha sigut positiva i l'hem d'aprofundir i l'aprofundirem, plegats, si pot ser. Hi haurà feina per a tothom, però deixi'm dir-li, senyor Duran, que els partits que estan al Partit Socialista Europeu i a la Internacional Socialista de l'Est d'Europa són partits, en aquest moment, en molts casos, elegits pel poble —en aquest moment. El cas de Polònia, d'una forma claríssima, de manera que vostè no em parli, en

fi, de fantasmes dictatorials perquè això no respondria a la realitat.

L'únic que li vull dir, senyor Duran, és que, si vostès segueixen amb les aliances que tenen, l'estratègia de país que tenen i que vostè és molt partidari de continuar, si vostès no opten per un canvi de majories i d'aliats –ja ho he dit–, que, en fi, que són possibles, no comptaran amb nosaltres perquè, efectivament, nosaltres hem vingut aquí a explicar tota una altra cosa, que és com governar Catalunya d'una forma diferent, amb uns objectius diferents, amb un tarannà diferent, amb unes prioritats distintes i amb un personal també diferent. Per tant, desgraciadament, nosaltres ara no estem disponibles per a aquest tipus d'operació; si hi hagués hagut un resultat positiu de la Moció de censura, amb una postura més clara d'Esquerra Republicana i alguna defecció que nosaltres mai haguéssim propiciat –els hi ben asseguro–, què hauríem fet?, es poden preguntar, o, si no, vostè pot preguntar: doncs, vostè, per què l'ha presentat, la Moció? O és que la Moció s'ha de presentar, tant si es guanya com si no, diferentment de quan només es pensa en els resultats; s'ha de presentar quan es creu que el país no té la política que es mereix i que el Govern ha de ser censurat i substituït per un altre govern.

Què faríem? Doncs, evidentment, nosaltres hauríem comptat amb aquest escenari –que no es produirà, aquest migdia... Nosaltres hauríem hagut de convocar eleccions, que és el que ens demanava el Partit Iniciativa per Catalunya, però, segurament, primer, hauríem d'haver format govern i, aquest govern, l'hauríem format, com? –perquè, tècnicament, s'ha de formar immediatament. Doncs, hauríem fet, possiblement, un govern ciutadà i, de cara a unes eleccions, us voldria dir que estaria en una situació, pràcticament, preelectoral i, per tant, el que hauríem hagut de fer és, simplement, gestionar les coses fins a les eleccions amb un govern neutre, amb un govern de gestió de caràcter tècnic, de personalitats ciutadanes que tinguessin el recolzament –això, sí– de tots els partits de la cambra per poder administrar la situació excepcional que s'hauria creat, no?

Dit això, vostès, torno a dir, tenen una possibilitat de donar un tomb a la política d'aquest país i canviar d'aliats. Jo crec que qualsevol cosa és millor que la que ara tenim i que la Moció de censura es justifica, en bona mesura, perquè ha posat de relleu que a Catalunya hi ha un alternativa, alternativa de fons i radical i un curt termini que podria anar variant i que faria que les coses anessin millorant.

Nosaltres hem de fer algun acte de contrició, diu el senyor Duran, pel que va passar l'any 96 i per la majoria del PP. Home, nosaltres no estem dient que vostès no parlin de Govern a Govern amb el PP: nosaltres els estem dient –i ho repeteixo per enèsima vegada– que com a partit i aquí a Catalunya no tenen per què fer-ho i no ho haurien de fer, que això no respon a l'interès dels catalans i al sentiment de la majoria dels catalans. A veure si m'entenen, amb el Govern, facin el que vulguin. De Govern a Govern s'han de parlar i han de convèncer, que convencen poc, convencem massa poc, a més. Tampoc els necessiten i aquesta és la realitat nova des del març de l'any passat, però, en tot cas, vos-

tès aquí a Catalunya no tenen per què dependre de qui estan depenent i la gent a Catalunya ho sap i ho vol, senyor Duran.

Nosaltres hem de fer..., nosaltres tenim la culpa que l'any 96 guanyés el PP per primera vegada i que, per tant, ara vostès hi hagin de pactar. No, no, amb el PP, no. Vostès han de, Govern a Govern, pactar amb el Govern. Ara, reunions per parlar de qui serà el candidat que..., en fi, promocionarem reunions per parlar de si el PP s'ha de dedicar a captar el vot immigrat, perquè, clar, vostès sí que en parlen quan parlen en privat, eh?, quan parlen en privat sí que parlen d'immigrants i sí que parlen de vot anticatalà, per exemple. (*Aplaudiments.*) Sí que en parlen, però, clar, en públic no. En públic no només hi ha... Els immigrants són els d'ara i els d'abans eren catalans, són catalans i són espanyols. Evidentment que ho són, i ells són els primers de dir-ho i vostès han trigat molt a adonar-se'n.

Però, en tot cas, nosaltres acte de contrició, senyor Duran, no l'hem de fer perquè l'any 96, quan es va perdre per 300.000 vots... Per començar, l'any 96..., i això és el que vostès no acaben d'entendre, una cosa és Espanya i una altra és Catalunya, des del punt de vista electoral. Ara no estic fent essencialisme, no? Què va passar l'any 96? L'any 96 va guanyar el Partit Popular per 300.000 vots a tot Espanya, sobre molts milions de vots. No me'n recordo quants són: 20 milions, els que siguin..., 30. En tot cas, 300.000 vots de diferència, però resulta que a Madrid, a la Comunitat de Madrid, la diferència va ser de 600.000. És a dir, nosaltres ja vam fer la feina, perquè jo dic: home, a Madrid..., si es tragués Madrid, l'any 96 traguéssim Madrid d'Espanya, ja hauríem guanyat, l'esquerra. (*Aplaudiments.*)

Calma, calma, tranquils, tranquils, tranquils... (*Forta remor de veus.*) Tranquils que la història no s'acaba aquí, tranquils que la història no s'acaba aquí, la història no s'acaba aquí... (*Persisteix la remor de veus.*) Mirin, estiguin tranquils. Si l'any 96, si l'any 96... Esperis que la història no s'acaba aquí. Si l'any 96 traïem la Comunitat de Madrid del conjunt del vot, els socialistes haurien guanyat a la resta d'Espanya, s'entén, per 300.000 vots, però què va passar? Ara anem al més important. Què va passar? Que aquí, a Catalunya, havia passat exactament el contrari. És a dir, només a la província de Barcelona, només a la província de Barcelona, els socialistes havien guanyat sobre els populars per 700.000 vots i, per tant, els socialistes havien guanyat al Partit Popular per 700.000 vots i, per tant, el meu argument ja no era vàlid. O sigui, estiguin tranquils, que el meu argument ja no calia esbossar-lo. Però no ens diguin..., senyor Duran, no ens digui que l'any 96 nosaltres teníem..., que tenim la culpa de tot i que tenim la culpa dels seus pactes amb el PP: no la tenim i, sobretot, la tenen vostès des del moment en què van saber que el Partit Popular tenia majoria absoluta i, en comptes de saber-se enfrontar a aquesta situació amb una actitud d'estratègia a llarg termini, van agafar la de curt termini de qui dies passa anys empeny. I dies passen, però els anys no s'empenyen: estem cada vegada més en la mateixa situació.

Per últim, vostè diu que jo parlo molt de Barcelona, i a *mucha honra*. (*Aplaudiments.*) No sé per què no n'hem

de parlar, de Barcelona. En el món polític, a vegades es fan uns clixés impressionants i, en fi, ens pensem que convencem la gent a base de repetir uns clixés que la gent se'n riu i la gent..., vostès es creuen que es pensen de debò que el Maragall és anticomarques? Vostès es creuen de debò que això que van fent córrer... o que una vegada me'n recordo a Vilafranca, quan teníem el Congrés de la Federació Catalana de Municipis, van posar Convergència i Unió del Penedès... –no sé qui hi ha aquí del Penedès, però algú hi deu haver. Aquell, aquell!–, doncs van posar una pancarta que deia: «Fora els metropolitans de Vilafranca. Fora del Penedès. Ens volen ficar dintre de l'Àrea Metropolitana.» Bé, ara curiosament és tota la comarca de l'Alt Penedès que vol estar dintre de la regió metropolitana, a pesar de la pancarta que van posar en aquell cas. Però, en tot cas, aquest tipus d'arguments tan simplistes que vostès han fet servir i els han donat rendiment durant una colla d'anys, a partir d'ara, ja no els en donaran encara que els defensin persones tan brillants com els senyor Duran.

I finalment, quines són els seves propostes, senyor Duran? Perquè l'hem sentit desqualificar molt... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci si us plau, silenci si us plau.

El Sr. Maragall i Mira

Bé, les seves propostes jo no les he sentit, perquè, clar, ell ha parlat en nom de la coalició i, per tant, evidentment, havia de defensar-se de la Moció de censura però havia de dir alguna cosa també (*rialles*) respecte del que ell pensa que s'ha de fer. Havia de dir alguna cosa més. Ell s'ha retirat de l'escenari molt modestament, dient: «Jo no sóc el candidat. Jo ho he fet pel país. Ho he fet per conveniències del país.» Li ho respectem. Suposem que sigui així i que tot això ho han fet perquè no hi hagués més enrenou dintre del seu partit respecte de qui havia de ser candidat i que vostè, per tant, no pugui ser-ho en les properes eleccions, cosa que molta gent lamentarà. En tot cas, sàpiga, senyor Duran, que té tot el meu respecte, que la política catalana després d'aquest debat haurà millorat, haurà guanyat, haurà tingut i tindrà més referències de les que tenia abans. Sabrà exactament, a més, a què atènyer-se i que, per tant, deixem a la il·lustració del poble i al seu més gran coneixement del que realment està en joc la decisió sobre qui, finalment, haurà de governar.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies. En l'últim torn té la paraula l'honorable senyor Josep Anton Duran Lleida. Per cinc minuts.

El Sr. Duran i Lleida

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor candidat, jo he de reiterar l'argument que he expressat en la meua primera intervenció i en les meves primeres paraules. La discussió sobre el Govern, primera, no l'ha de fer amb mi. Ja hem quedat que jo no era candidat. Per tant, jo no he d'explicar cap programa de govern.

És vostè que l'ha d'explicar i la veritat és que passa molts minuts parlant del passat i no del futur, però, en tot cas (*rialles*), en tot cas, la discussió sí: la de la pancarta, de Borrell, de no sé quantes coses. D'en Borrell si jo en parlo..., però és que jo tinc l'obligació de parlar-ne perquè jo faig d'oposició al senyor candidat. El candidat, no. El candidat ha de presentar al país un programa de govern i és el que no ha fet al llarg de tres dies. Aquest és el sentit de la discussió. (*Aplaudiments.*)

A veure, la discussió sobre el Govern i amb el Govern, el senyor candidat la podia haver fet ahir amb el conseller en cap. Sí, ja veig la portada amb una fotografia: «Preciós, ha quedat molt bé. Pasqual, has quedat molt bé en la portada del *Ya*.» A dintre, jo el debat el faig sobre el que el senyor candidat ha dit aquí a l'hemicicle i el senyor candidat a l'hemicicle, per les raons que fossin, va dir el que va dir i tots els grups parlamentaris sense excepció, tots, han posat de relleu les carències en determinats àmbits d'aquell debat.

I amb relació a la intervenció del Govern en aquest debat, li reitero que, si vostè volia fer el debat, va tenir una gran oportunitat de fer-lo amb el conseller en cap. I ja he dit abans quines són –en tot cas, és un judici, un criteri– les raons per les quals vostè no va fer-ho. I és perquè el conseller en cap va donar moltes voltes a les poques propostes i va posar de relleu els dèficits que vostè havia tingut. (*Fortes rialles.*) Sí, fa molta gràcia, però aquesta és la resultant d'aquest debat.

Volia llegir, però no tinc temps i per tant ho deixo, aquella intervenció per centrar la naturalesa d'una Moció de censura, però deixem-ho córrer.

Torna a fer referència al tema o a l'aliança o la col·laboració amb el Partit Popular. Parla del que parlem en privat. Com que vostè no serà present i jo tampoc perquè no sóc ni candidat, el dia que tingui el temps lliure podem fer, vostè i jo, una agència d'investigació perquè em meravella la capacitat que té de saber les coses que passen en privat. I, per tant, jo vull invertir el poc que tinc en la seva capacitat de saber el que passa en privat, no? Perquè en privat no sé el que parla el PP amb Convergència i Unió ni jo. Per tant, tampoc no deu saber-ho vostè. Però, en tot cas, a veure, senyor candidat, el 96 jo no els acuso de la nostra relació amb el PP. Som prou responsables per assumir-la lliurement. Jo he dit que d'entre nosaltres –deixo de banda el Partit Popular– els responsables que el Partit Popular pogués tenir una victòria són vostès. Els més responsables de tot són ells i el seu programa, evidentment; si no, seria per part meua no només una falta de cortesia, sinó que seria una ignorància històrica. Un partit que té en aquest moment més de 10 milions de votants és obvi que té. Per tant, des d'aquesta perspectiva, jo el que li dic és que vostès hi varen contribuir; nosaltres hi vàrem contribuir en positiu, amb responsabilitat, una responsabilitat que ens demanava tothom i, des d'aquesta perspectiva, és el que he assenyalat.

Ara, nosaltres creiem que aquesta ha estat una relació positiva per al país, i és una relació positiva per al país. I el dia que aquesta relació no tingui una influència positiva per al país, que no tingui una influència benèfica per a Catalunya, nosaltres, no perquè vostès ens ho diguin, nosaltres ja decidirem el que hem de fer, no per motius partidistes, no per estratègies, no perquè ens

haguem de deslliurar de la línia d'atac polític que permanentment vostès exhibeixen, sinó perquè més enllà del que ens interessa com a partit, que podríem prendre una decisió potser diferent; com a país ens interessa continuar amb aquesta col·laboració. I això, si està proper o està llunyà i quan i com o si s'ha de fer o no s'ha de fer, ho hem de decidir nosaltres, i no perquè vostè ens ho digui; per tant, ja pot insistir davant de l'opinió pública d'aquesta relació: és una relació, fins ara, positiva per a Catalunya. El dia que no ho sigui, nosaltres deixarem, en tot cas, de tenir-la.

I res més, perquè em sembla que ja hi ha hagut, des d'aquesta perspectiva prou temps. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

I acabat el debat passarem, doncs, a la votació de la Moció... *(El Sr. Fernández Díaz demana per parlar.)* Demana la paraula, per...?

El Sr. Fernández Díaz

A l'empara de l'Article 65, per contradiccions.

El president

Ha estat contradit?

El Sr. Fernández Díaz

Hi ha hagut diverses referències molt concretes al Partit Popular, i únicament voldria fer una observació de deu segons, senyor president, no són més de deu segons.

Senyor Duran Lleida, la responsabilitat que el Govern d'Espanya sigui en aquest moment exercida pel Partit Popular no és pas per l'actitud del PSOE, sinó per la responsabilitat de 10 milions d'espanyols que varen votar la nostra formació política.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

I li demano que sigui respectuós amb aquest principi democràtic bàsic.

El president

Se li han acabat els deu segons.

Procedim ara a cridar a votació, i prego als serveis de la cambra... *(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* Escolti, no han estat al·ludits, ni han estat contradits, ni res d'això. Ah, perdó, senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, abans de procedir a la votació, i d'acord amb l'article 66, apartat 2, demano que sigui llegit per algun membre de la Mesa el text de l'ordre del dia d'aquesta sessió de Moció de censura.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. Prego a la secretària primera que faci lectura del que se'ns demana.

La secretària primera

«Moció de censura al president de la Generalitat i proposta del diputat senyor Pasqual Maragall i Mira com a candidat a la presidència. Tramitació 205-00001/06. Senyor Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb 48 altres diputats del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, no vull fer altra cosa que evidenciar que he demanat la lectura del text que ara sotmetrem a votació per posar de manifest que el censurat no ha intervingut.

Gràcies, senyor president.

(Forts aplaudiments.)

El president

Prego als serveis de la cambra que mantinguin tancades les portes d'aquest hemicicle, totes les portes d'aquest hemicicle.

D'acord amb l'article 80 del Reglament, la votació pública per crida es farà per ordre alfabètic i començarà pel diputat el nom del qual haurà sortit per sorteig. Els membres del Consell que són diputats i la Mesa votaran al final. Per tal de clarificar la votació s'entén... Prego a les senyores i als senyors diputats que prestin atenció al que després hauran de fer. Per tal de clarificar la votació s'entén que els diputats que donen suport a la Moció de censura voten «sí» i s'entén que els diputats que rebutgen la Moció de censura voten «no», i altres serà amb «abstenció».

Prego que la senyora vicepresidenta segona tregui el sorteig del nom que ha de sortir primer.

(La vicepresidenta segona treu una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal.)

Ha sortit el número 3.

Prego al secretari de la Mesa que procedeixi a anomenar les diputades i diputats per ordre alfabètic, que els senyors diputats es posin dempeus en el moment en què els correspongui definir el seu vot. Prego als senyors secretaris que facin el còmput dels resultats que de viva veu anirà dient cada diputat.

Pot començar.

La secretària primera

Senyor Jordi Ausàs i Coll: «Sí.»

Senyora Assumpta Baig i Torras: «Sí a Pasqual Maragall.» *(Remor de veus.)*

El president

Perdó, prego que se circumscriguin al «sí» o al «no», tal com he indicat abans. Prego silenci, si us plau, prego silenci.

La secretària primera

Senyor Miquel Barceló i Roca: «Sí.»
 Senyor Josep Bargalló Valls: «M'abstinc.»
 Senyor Jesús Bartolomé i Carrascal: «No.»
 Senyor Joan Boada i Masoliver: «Sí.»
 Senyor Carles Bonet i Revés: «M'abstinc.»
 Senyora Meritxell Borràs i Solé: «No.»
 Senyor Francesc Xavier Boya i Alós: «Sí.»
 Senyora Rosa Bruguera i Bellmunt: «No.»
 Senyor Manuel Bustos i Garrido: «Sí.»
 Senyor Ramon Camp i Batalla: «No.»
 Senyor Jaume Camps i Rovira: «No.»
 Senyora Marta Camps i Torrens: «Sí.»
 Senyor Josep Maria Carbonell i Abelló: «Sí.»
 Senyor Martí Carnicer i Vidal: «Sí.»
 Senyor Josep-Lluís Carod-Rovira: «M'abstinc.»
 Senyor Joan Manuel Carrera i Pedrol: «No.»
 Senyor Eudald Casadesús i Barceló: «No.»
 Senyor Josep Casajuana i Pladellorrens: «Sí.»
 Senyor Jordi Casas i Bedós: «No.»
 Senyor Antoni Castellà i Clavé: «No.»
 Senyor Josep Clofent i Rosique: «Sí.»
 Senyora Dolors Comas d'Argemir i Cendra: «Sí.»
 Senyor Antoni Comas i Baldellou: «No.»
 Senyora Maria Eugènia Cuenca i Valero: «No.»
 Senyor Josep Curto i Casadó: «No.»
 Senyor Marià Curto i Forés: «No.»
 Senyora Manuela de Madre Ortega: «Sí.»
 Senyora Pilar Díaz i Romero: «Sí.»
 Senyora Montserrat Duch i Plana: «Sí.»
 Senyor Josep Antoni Duran i Lleida: «No.»
 Senyor Ramon Espasa i Oliver: «Sí.»
 Senyora María Ángeles Esteller Ruedas: «No.»
 Senyor Salvador Esteve i Figueras: «No.»
 Senyor Josep Maria Fabregat i Vidal: «No.»
 Senyora Maria Jesús Fanego Lorigados: «Sí.»
 Senyor Jaume Farguell i Sitges: «No.»
 Senyor Ricard Fernández Deu: «No.»
 Senyor Alberto Fernández Díaz: «No.»
 Senyor Josep Lluís Fernández i Burgui: «No.»

Senyor Antoni Fernández i Teixidó: «No.»
 Senyor Bernardo Fernández Martínez: «Sí.»
 Senyor Joan Ferran i Serafini: «Sí.»
 Senyor Francesc Ferrer i Gironès: «M'abstinc.»
 Senyor Joaquim Ferrer i Roca: «No.»
 Senyora Carme Figueras i Siñol: «Sí.»
 Senyora Bet Font i Montanyà: «Sí.»
 Senyor Joan Galceran i Margarit: «Sí.»
 Senyora Maria Àngela Gassó i Closa: «Sí.»
 Senyora Marina Geli i Fàbrega: «Sí.»
 Senyor Frederic Gené i Ripoll: «No.»
 Senyor Rafael Hinojosa i Lucena: «No.»
 Senyor Josep Huguet i Biosca: «M'abstinc.»
 Senyor Miquel Iceta i Llorens: «Sí.»
 Senyor Francesc Iglesias i Sala: «No.»
 Senyor Juan Manuel Jaime Ortea: «Sí.»
 Senyor Roberto Edgardo Labandera Ganachipi: «Sí.»
 Senyor Pere Lladó i Isàbal: «No.»
 Senyor Joaquim Llena i Cortina: «Sí.»
 Senyor Ramon Llumà i Guitart: «No.»
 Senyor José Luis López Bulla: «Sí.»
 Senyor Agustí López i Pla: «No.»
 Senyor Marc López i Plana: «Sí.»
 Senyor Rafel Luna i Vivas: «No.»
 Senyora Pilar Malla i Escofet: «Sí.»
 Senyor Pasqual Maragall i Mira: «Sí.»
 Senyora Núria Martínez i Barderi: «No.»

El secretari segon

Senyor Àlex Masllorens i Escubós: «Sí.»
 Senyora María Caridad Mejías Sánchez: «No.»
 Senyor Josep Micaló i Aliu: «No.»
 Senyora Caterina Mieras i Barceló: «Sí.»
 Senyor Josep Enric Millo i Rocher: «No.»
 Senyora Misericòrdia Montlleó i Domènech: «No.»
 Senyora Maria Dolors Nadal i Aymerich: «No.»
 Senyor Joaquim Nadal i Farreras: «Sí.»
 Senyor Manel Nadal i Farreras: «Sí.»
 Senyor Joan Miquel Nadal i Malé: «No.»
 Senyor Oriol Nelho i Colom: «Sí.»
 Senyora Trinitat Neras i Plaja: «No.»
 Senyor Jaume Oliveras i Maristany: «M'abstinc.»
 Senyor Carles Pellicer i Punyed: «No.»
 Senyor David Pérez Ibáñez: «Sí.»
 Senyora Carme Porta i Abad: «M'abstinc.»

Senyor Carles Puigdomènech i Cantó: «No.»
 Senyor Joan Maria Pujals i Vallvé: «No.»
 Senyor Josep Maria Rañé i Blasco: «Sí.»
 Senyor Lluís Miquel Recoder i Miralles: «No.»
 Senyor Pere Ribera i Guals: «No.»
 Senyor Rafael Ribó i Massó: «Sí.»
 Senyor Joan Ridaó i Martín: «Sí.»
 Senyor Marcel Riera i Bou: «No.»
 Senyor Joan Maria Roig i Grau: «No.»
 Senyor Joan Roma i Cunill: «Sí.»
 Senyor Josep Rull i Andreu: «No.»
 Senyor Joan Manuel Sabanza i March: «No.»
 Senyor Antoni Sabaté i Ibarz: «Sí.»
 Senyor Josep Maria Salvatella i Suñer: «No.»
 Senyora Flora Sanabra i Villarroya: «No.»
 Senyora Alcía Sánchez-Camacho i Pérez: «No.»
 Senyor Martí Sans i Pairutó: «Sí.»
 Senyora Núria Segú i Ferré: «Sí.»
 Senyora Teresa Serra i Majem: «Sí.»
 Senyor Domènec Sesmió i Rius: «No.»
 Senyor Joan Horaci Simó i Burgués: «No.»
 Senyor Josep Maria Simó i Huguet: «Sí.»
 Senyor Daniel Sirera i Bellés: «No.»
 Senyor Antoni Siurana i Zaragoza: «Sí.»
 Senyor Xavier Soy i Soler: «No.»
 Senyor Joan Surroca i Sens: «Sí.»
 Senyora Maria Concepció Tarruella i Tomàs: «No.»
 Senyora Montserrat Tura i Camafreita: «Sí.»
 Senyor Josep Maria Vallès i Casadevall: «Sí.»
 Senyor Francesc Vendrell i Bayona: «No.»
 Senyor Xavier Vendrell i Segura: «M'abstinc.»
 Senyora Cristina Viader i Anfrons: «Sí.»
 Senyor Pere Vigo i Sallent: «M'abstinc.»

Senyor Ramon Vilalta i Oliva: «Sí.»
 Senyora Flora Vilalta i Sospedra: «Sí.»
 Senyor Vicenç Villatoro i Lamolla: «No.»
 Senyor Joan Viñas i Bona: «No.»
 Senyora Joaquina Alemany Roca: «No.»
 Senyor Lluís Armet i Coma: «Sí.»
 Senyor Josep Grau i Seris: «No.»
 Senyor Pere Macias i Arau: «No.»
 Senyor Eduard Rius i Pey: «No.»
 Senyor Artur Mas i Gavarró: «No.»
 Senyor Jordi Pujol i Soley: «No.»
 Senyor Isidre Gavín i Valls: «No.»
 Senyor Esteve Orriols i Sendra: «No.»
 Senyor Ernest Benach i Pascual: «M'abstinc.»
 Senyora Carme Valls Llobet: «Sí.»
 Senyora Maria Dolors Montserrat i Culleré: «No.»
 Senyor Higinio Clotas i Cierco: «Sí.»
 Senyor Joan Rigol i Roig: «No.»

El president

Alguna senyora diputada o algun senyor diputat dels presents no ha estat cridat a la votació?

Passo, per tant, ara, al recompte de vots.

(Es procedeix al recompte.)

El resultat és el següent: han votat «sí» 55 diputats, han votat «no» 68 diputats, s'han abstingut 12 diputats.

Per tant, en no tenir la majoria requerida, que és la majoria absoluta, ha sigut rebutjada aquesta Moció de censura.

S'aixeca la sessió.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del migdia i onze minuts.